

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1929 | 78. AARGANG

OPFYLDELSE AF EN PROFETI I MORMONS BOG.

(*C. Elton Mower* i »Liahona«.)
(Oversat af Ph. J.)

Hvem er de amerikanske Indianere? Hvorfra kom de? Og hvad er deres Arv? Disse Spørgsmaal har foraarsaget megen Diskussion og Undersøgelsesarbejde, og der er Masser af Materiale til Undersøgelse. Arkæologer og Ætnologer er fremkommet med meget af det. Alligevel er ingen større Afhandlig om disse Spørgsmaal kommen frem for Lyset end Mormons Bog. Denne hellige Optegnelse var oversat ved guddommelig Hjælp af Profeten Joseph Smith for et hundrede Aar siden fra en Del Guldplader. Disse Plader indeholdt Historien om Folkeracerne, der boede paa det amerikanske Fastland for ca. 2600 Aar lige ned til 421 Aar A. D. Mange Metalplader, som Folket brugte til deres Optegnelser, er fundne, men der er gjort større Opdagelser, siden Joseph Smith forkyndte til Verden, at et himmelsk Væsen havde aabenbaret til ham Stedet, hvor Optegnelserne, der indeholdt

Guds Handlemaade med tidligere Generationer, havde været skjult. De videnskabelige Opdagelser, der er gjort siden, bekræfter tilfulde Mormons Bog.

I Mormons Bog benævnes de røde Mænds Forfædre som Lamaniter. I samme Periode eksisterede en hvid Race, der til Tider kæmpede mod og til andre Tider udførte Missionsarbejde blandt Lamaniterne; disse kaldes Nephiter. De mørke Folk udryddede tilsidst alle Nephiterne med Undtagelse af nogle faa, der flygtede mod Syd, og en Del andre, der sluttede sig til Fjenden (Mormon 6: 15; Moroni 9: 24). Da det var de hvide og mere civiliserede Mennesker, der skrev Optegnelserne, endte Mormons Bog med deres Udryddelse.

Den første Forfatter i denne historiske Bog, Nephi, saa i et Syn angaaende sine Brødre, Lamaniterne, der stammede fra den samme Slægtslinie som Nephiterne: »Jeg saa, at de, efter at være nedsunkne i Vantro, bleve til et mørkt, urenligt og afskyeligt Folk, fuldt af Dovenskab og allehaande Vederstyggeligheder.« (1. Nephi 12: 23.) Nephis Fader, Lehi, kaldte kort for sin Død én efter én sine Børn til sig og gav dem hver en Velsignelse. De to ældste Brødre, Laman og Lemuel, havde været ugudelige og oprørske; men de fik ogsaa en Velsignelse af lignende Natur: »Derfor, om I ere forbandede, se, saa efterlader jeg min Velsignelse over eder. — — Derfor skulle I ikke heller blive ganske udryddede; men i de sidste Dage skal eders Sæd blive velsignet.« (II. Nephi 4: 6, 9.)

Endskønt der saaledes var lovet Efterkommerne af de oprørske Brødre en endelig Genoprejsningsdag, blev de dog i en længere Tidsperiode paa Grund af deres Ugudelighed et mørkt og afskyeligt Folk. »Og han lod Forbandelsen komme over dem, ja, en svar Forbandelse, paa Grund af deres Ugudelighed. Thi se, de forhærdede deres Hjerter imod ham, saa at de vare blevne ligesom Flint; og da de vare hvide og meget smukke og behagelige, lod den Herre Gud et mørkt Skind komme paa dem, saa at de ikke skulde være tillokkende for mit Folk.« (II. Nephi 5: 21.)

Men lad os læse om den Dag, hvor de, ifølge Løftet, skulde skaanes: »Thi der er mange Forjættelser, som henhøre til Lamaniterne; og det er paa Grund af deres Fædres Traditioner, at de forblive i deres uvidende Tilstand; derfor vil Herren være barmhjertig imod dem og forlænge deres Tilværelse i Landet. Og én Gang i Tiden vil de komme til at tro paa hans Ord og kende Urigtigheden af deres Fædres Traditioner, og mange af dem ville blive frelste, thi Herren vil være barmhjertig mod alle, som paakalde hans Navn.« (Alma 9: 16—17.) »Og efter at hele Israels Hus er bleven adspredt og forstyrret, betyder det, at Tiden skal komme, da den Herre Gud vil oprejse et mægtigt Folk iblandt Hedningerne, ja, endog paa dette Land, og ved dem skal vor Sæd blive adspredte. Og efter at vor Sæd er adspredt, vil den Herre Gud udføre et forunderligt Værk iblandt Hedningerne, hvilket vil have stort Værd for vor Sæd; derfor lignes det ved, at de opfostres af Hedningerne og bæres i deres Arme og paa deres Skuldre. (I. Nephi 22: 7, 8; læs Versene før og efter.) »Og Jesu Kristi Evangelium skal kundgøres iblandt dem, og saaledes skulle de atter komme til Kundskab om deres Forfædre, og ligeledes til den Kundskab, som fandtes iblandt deres Fædre angaaende Jesus Kristus. Og da skulle de fryde sig; thi de skulle forstaa, at det er en Velsignelse til dem fra Guds Haand, og Mørket skal begynde at vige fra deres Øjne, og mange Slægter skulle ikke hensove iblandt dem, førend de skulle blive et hvidt og behageligt Folk.« (II. Nephi 30: 5—6.) »Og I skulle ogsaa vide, at I er en Levning af Jakobs Sæd, og derfor ere I regnede med den første Pagts Folk.« (Mormon 7: 10; læs ogsaa Jakob 3: 5—8; Helaman 7: 23, 24; 15: 4—16.) Saaledes finder vi, ved at læse Mormons Bog, at de amerikanske Indianere er af Israels Hus, hovedsagelig gennem Josef, der var solgt til Ægypten af sine Brødre — og ikke de ti tabte Stammer, som nogle formoder. De er ikke hele Stammen, men en Gren, der er brudt af. (Se I. Nephi 5: 14; II. Nephi 9: 53; Alma 46: 23; sammenlign I. Moseb. 48: 15—19; 49: 22—26; Eze. 37: 15—19.)

Til Tider blev Lamaniterne et retfærdigt Folk, og da »blev deres Forbandelse borttagen fra dem, og deres Hud blev hvid ligesom Nephiternes«. (III. Nephi 2: 15; se ligeledes Helaman 6: 1—16.) Nu ser vi igen i denne Tid, at dette Folk kommer tilbage. Som Mormons Bog erklærer, at de skulde adspredes af en mægtig Nation, hvorefter denne Nation vilde gøre store Ting for dem. Hvorledes kunde en Profeti opfyldes mere fuldstændigt. De Forenede Staters Regering har adspredt og jaget Indianerne og derefter sørget for dem ved at give dem Skoler, Hospitaler, Penge o. s. v. Langsomt men sikkert indsættes de Indfødte i Nutidens Planer om Skoleuddannelse og Forfremmelse.

I Amerikas Historie findes mange noble og store Personer af indiansk Afstamning. Her kan kun gives en kort Omtale af nogle faa. Alle kender Historien om Indianerpigen Pocahontas, som, ifølge Kaptajn John Smith, frelste hans Liv ved at dække hans Hoved med sit eget, netop som Krigerne skulde til at slaa hans Hjerne ud med deres Køller efter Ordre fra hendes Fader, Høvdingen Powhatan. Det er sandt, at mange Historikere ikke tror paa Fortællingen, fordi Smith ikke fortalte den indtil mange Aar efter. Dog er det af Betydning, at Pocahontas senere giftede John Rolfe og blev en Slags Skytsengel til Nybyggerne ved at holde Fred mellem dem og Indianerne. Senere besøgte Pocahontas England, hvor hun blev modtaget af Kongen og Dronningen, der takkede hende for hendes Venlighed og gode Gerninger. Hvis det ikke havde været for denne Indianerkvinde havde den lille Haandfuld Pioneerer maaske været udryddet og Amerikas Fremgang forhindret. Den dygtige men ekscentriske John Randolph fra Roanoke, der engang var Leder i Repræsentanternes Hus, paastod at være en Efterkommer af John Rolfe og Pocahontas. I Dag er mange Slægter i Virginia stolte af at kunne føre deres Slægtregister tilbage til dette Giftermaal.

En Dag i Foraaret blev Pilgrimmene meget overrasket ved at se en Indianer komme gaaende uanfægtet ind i deres Lejr.

Han raabte paa godt Engelsk: »Velkommen! Velkommen!« Den Besøgendes Navn var Samoset. For en Del Aar siden havde han mødt nogle Sømænd og havde lært nogle faa engelske Ord fra dem. Næste Gang, Samoset kom, bragte han en anden Indianer med sig, hvis Navn var Squanto. Nogle Sømænd havde stjaalet ham og bragt ham til England, hvor han havde lært Sproget. Høvdingens Navn for den Stamme, Squanto sluttede sig til, da han kom tilbage til Amerika, var Massasoit. Han og Guvernør Carver gjorde et hojtideligt Lofte eller Pagt, ved hvilken Indianerne af hans Stamme og Pilgrimmene skulde leve som Venner og Brødre og gøre alt, de kunde, for at hjælpe hverandre. Dette Løfte blev holdt i over halvtreds Aar. Pilgrimmene fejrede deres første Taksigelsesdag sammen med denne Stamme, og de hjalp hverandre med at tilberede Maaltidet. Squanto var en stor Hjælp til Pilgrimmene. Han viste dem, hvordan de kunde fange Aal, hvor de skulde fiske, hvoraar de skulde saa deres Majs, og hvorledes de skulde lægge en Fisk i enhver Høj for at faa Majsen til at vokse hurtigere. Senere boede han hos Pilgrimmene, som han syntes saa godt om, at før det stakkels Menneske døde, bad han Guvernør Bradford om at bede for ham, at han kunde komme til den hvide Mands Himmel. (De Forenede Staters Historie.)

Blandt dem, der udgjorde Lewis' og Clarks Ekspeditionslejr, var en halvblods Indianer som Tolk og tillige den bedste Jæger i Selskabet. Ligeledes var en Indianerkvinde af stor Nytte som Fører og Tolk og gjorde det muligt for Selskabet at blive Venner med en omvandrende Stamme Shoshoner, fra hvem de fik udleveret Heste.

Der lever endnu i Sitka, Alaska, Anna Hoots, en indfødt Kvinde, sammenbøjet af Alderdom. Da Rusland kontrollerede Alaska, frelste denne Indianerkvinde Kolonien fra en mulig Udryddelse. En Bjælkemur adskilte Rødhuderne fra Russerne. Hun lyttede til sit Folks Planer — til de listigt lagte Planer, der sikkert vilde have resulteret i en Massakre af

Fortets Indbyggere. Hun kravlede mellem Buske, derefter langs Muren, indtil hun kom til et Hul, hvilket hun krøb igennem og advarede Garnisonen. Katastrofen var undgaaet, men Anna var tvunget til at søge Beskyttelse mod hendes Folk i mange Aar. Nu ser alle op til hende som en meget modig Kvinde. Mary Travers er en anden indfødt Kvinde, der frelste Folket i Sitka paa en lignende Maade.

En Bevægelse er paabegyndt overalt i Territoriet til et Fond for at rejse et Monument paa Ann Woods Grav. Hun opholdt sig paa Kanakanak Asyl i Westward, Alaska, fra hvilket hun uden Tøven ofrede sit Liv og frelste derved de mindre Børn paa Asylet fra den sikre Død. Ann Woods hjalp til i Køkkenet som den eneste Indianerpige og var endnu ikke tyve Aar gammel; men hun var en Pige, der var tapper, modig og uegennyttig. Hendes Død skete ved, at en Olielampe eksploderede, medens hun var i Færd med at tænde op og tilberede Frokost. I Værelset ovenover sov en ca. 60 smaa Børn i alle Aldre og Størrelser. I Stedet for at flygte fra det allerede af Flammer omspændte Køkken og frelse sit eget Liv, løb Ann hen til Lampen, greb den og løb ud af Køkkenet med den og frelste derved baade Bygningen og dens Beboere. Billedet af »Lille, forældreløs Ann« (Little Orphan Ann) genkaldes tydeligt, som hun tog den flammende Lampe og løb ud af Bygningen, medens Flammerne omgav hende og dannede en Menneskefakkel af hendes Haar og Klæder. Ann døde ikke alene som en Heroinde, men som en Martyr. Det er foreslaaet at rejse en Sum af 1000 Dollars til at bygge et passende Monument for Ann Woods. Et saadan Mindesmærke er det mindste, Alaska kan gøre som en Æresbevisning for den tapre Daad og som en Anerkendelse af Tapperhed og Uegennytte, ligeledes som en Paamindelse til fremtidige Generationer, at Alaskas Befolkning ikke forsommer eller glemmer dens Helte og Heltinder. Det er ligeledes foreslaaet at søge om et Eftermæle i Form af en Carnegie-Medaille for Ann Woods som et yderligere Bevis paa hendes Nobelhed og Opofrelse. (Fra »Cordova Times«, 19. Febr. 1929.)

Fra Mormons Bog lærer vi altsaa, at de amerikanske Indianere er af Israels Hus, at deres Forfædre kom fra Jerusalem, og at de er arveberettigede til de Løfter, der blev givet Abraham, da han modtog den sande Frelsens Plan. Hvem uden en Guds Profet vilde have vidst for hundrede Aar siden, at de vilde Rødhuder skulde blive et hvidt og behageligt Folk. Saaledes ser vi Opfyldelsen af en Profeti i Mormons Bog.

ADAMS ARV TIL EFTERKOMMERNE. — EN GOD ARV.

(Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.)

(Oversat af Ph. J.)

Det umiddelbare Resultat af Adams og Evas Overtrædelse var, at de i Stedet for deres første udodelige Tilstand blev dodelige Menesker med alle de derpaa følgende Svagheder. Adam følte den direkte Virkning af Synd ved at finde en ode og tom Jord og ufrugtbart Land i Stedet for det skonne og frugtbare Eden, og paa Eva faldt Straffen af legemlig Svaghed; de Smerter og Sorger, der siden har været Kvindens Lod, kom over hende, og hun blev Mandens Undersaat. Ligeledes blev der givet Manden og Kvinden den aandelige Død som Straf, thi paa den selvsamme Dag, som de var banlyste fra Eden, var de udelukket fra Herrens Nærværelse. Dog efterlod Gud ikke sine jordiske Born uden Haab. Han gav andre Befalinger til Adam og forlangte af ham, at han skulde ofre Ofringer i den enbaarne Søns Navn samt lovede Forlosning til ham og alle hans Efterkommere, der vilde efterleve de foreskrevne Vilkaar. Lejligheden til at vinde Sejrens Lon ved at overkomme det Onde blev forklaret vore Forældre, og de glædede sig. Adam sagde: »Velsignet være Guds Navn, thi formedelst min Overtrædelse ere mine Øjne blevne aabnede; i dette Liv skal jeg have Glæde, og i Kødet skal jeg atter se Gud.« Eva var glad og erklærede: »Dersom det ikke var for vor Overtrædelse, vilde vi aldrig have faaet Sæd, og vilde al-

drig have kendt Godt og Ondt eller smagt Glæden over vor Genløsning og evigt Liv, hvilket Gud giver alle Lydige.« (Kostl. Perle, Side 20.)

Det er urimeligt at formode, at Adams og Evas Overtrædelse kom som en Overraskelse til Skaberen. Gud vidste gennem sin uransagelige Kundskab, hvad Resultatet af Satans Fristelser vilde blive for Eva, og hvad Adam vilde gøre under Omstændighederne. Endvidere er det tydeligt, at Faldet var forudset som et Middel, hvorved Mennesket kunde komme i Berøring med baade Godt og Ondt saaledes, at det af sin egen fri Villie maatte vælge enten det ene eller andet, og ved denne jordiske Prøvestands Erfaring forberede sig til den Ophøjelse, der er indbefattet i den herlige Skabelsesplan.

Det var Guds Hensigt at gøre det muligt for de Aander, der er hans himmelske Afkom, at opnaa ikke alene Frelse eller Undgaaelse af en aandelig Død, men Ophøjelse og Magt til evig Fremadskridenhed. Adam og Eva vilde aldrig være bleven Forældre til et jordisk Afkom, hvis de ikke selv var blevne jordiske. Derfor var Dødelighed et nødvendigt Led i den guddommelige Plan med Hensyn til Jorden og dens beskikkede Indbyggere. Eva opfyldte Guds forudsete Hensigter ved den Del, hun tog, i Syndefaldets store Drama; men dog tog hun ikke af den forbudne Frugt med dette for Øje; men med det Formaal at overtræde den guddommelige Befaling efter at være bleven bedraget af Satans Snedighed. For den Sags Skyld forfremmede Satan ogsaa Skaberens Hensigter ved at friste Eva, endskønt hans Formaal var at omstyrte Herrens Plan. Vi er ganske tydelig fortalt, at »han kendte ikke Herrens Hensigter; og derfor søgte han at tilintetgøre Verden«. (Kostl. Perle, Side 16.) Saa i Stedet for, at hans djævelske Bestræbelser blev det første Skridt mod endelig Ødelæggelse, bidrog det til Planen for Menneskets evige Ophøjelse.

Tankeløse Mennesker har søgt at bebrejde Stamfædrene til den menneskelige Race og forestillet sig den tilsyneladende behagelige Tilværelse, vi vilde have levet i, havde det ikke været

for Faldet. Tværtimod fortjener vore første Forældre vor dybeste Taknemmelighed for deres Arv til Efterkommerne — Midlet, hvorved vi kan vinde Herlighed, Ophøjelse og evigt Liv paa Dødelighedens Kampplads. Hvis det ikke havde været for denne Lejlighed, der er givet os, vilde vore Aander for stedse forblevet i en Barndommens uskyldige Tilværelse og vilde uden vor egen Hjælp være uden Synd. Vi vilde være nægtet Frelse — ikke fra Synd, men fra Lejligheden til at møde Synd og ude af Stand til at vinde Sejrens Ære, fordi vi var udelukket fra at deltage i Kampen. Som det nu er, er vi Arvinger til Fødselsrettigheden af Adams Efterkommere — Dødelighed — med dens ufattelige Muligheder og den af Gud givne Handlefrihed.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender Lærdommen om Faldet og Historien om Overtrædelsen i Eden, som fortalt i I. Mosebog; men den fremhæver, *at ingen uden Adam skal nogensinde staa til Regnskab for Adams Ulydighed*, at Menneskeheden som et hele absolut fritages for Ansvaret for den »oprindelige Synd«, og at enhver kun skal svare for sine egne Overtrædelser.

At Faldet var forud kendt af Gud, at det i Sandhed var Midlet, hvorved den nødvendige jordiske Tilstand kunde paabegyndes, og at der var sørget for en Forløser, før Verden var, er Kendsgerninger, der er konstateret ved Skriftens Ord og Aand. Den almindelige Frelse, der er Forløsning fra Faldets Følger, kommer til alle uden at søge den; men den personlige Frelse fra Virkningerne af vore egne Synder, blive forlangt af enhver for sig selv — gennem Lydighed til Evangeliets Love og Ordinancer — er ogsaa i Harmoni med baade Skriften og Fornuften.

Den Retfærdiges Læber kender, hvad der er velbehageligt; men de Ugudeliges Mund fremfører forvendte Ting. (Ordsp. 10: 32.)

DEN DANSKE MISSION.

KORT BESØG.

Den Norske Missions Præsident Hyrum D. Jensen og Hustru aflagde København et kort Besøg, der varede tre Dage. Præs. og Søster Jensen ankom Lørdag Aften den 3. August og var i Stand til at overvære Møderne den næste Dag og Præstedømmets Møde Dagen efter. Begge vore Gæster fik Anledning til at tale til Forsamlingen Søndag Aften. De afrejste med Toget herfra den 6. over Tyskland til Missionspræsidenternes aarlige Konference i Liverpool.

BRYLLUP.

Igennem »Stjernen« ønsker vi at gratulere Broder Georg R. A. Nielsen og Søster Magda Alida Reher i Anledning af deres Bryllup, ledsaget af vore bedste Ønsker for en god og velsignet Fremtid. Broder Nielsen og Søster Reher blev viet af Missionspræsident Holger M. Larsen den 2. August og bor for Tiden i København; tidligere har de opholdt sig i Randers og er velkendt af Søskende der.

Siden den 19. Juli 1929 har Broder og Søster Nielsen været Medlemmer af Kirken, og vi synes, at det vil være passende nu samtidig at byde dem »Velkommen i Kirken«.

BRYLLUP I SILKEBORG GREN.

Det er jo en stor Glæde at sige, at Silkeborg Gren har fornylig holdt Bryllup. Onsdag den 7. August 1929 blev Jens Carlsen og Jenny Møller (begge Medlemmer af Kirken) viet af Missionær Seth J. Larsen.

Det er ikke saa almindelig, at Søskende i Kirken har den Ære at holde Bryllup, derfor var det meget højtideligt for Søskende og Missionærerne af Silkeborg til at holde saadan en Fest, og det vil sikkert staa som et Minde for baade Søskende og Missionærerne, som havde Lejlighed til at overvære den.

Om Formiddagen var Brudeparret blevne viede paa Silkeborg Raadhus og bagefter atter viede i vort eget Forsamlingslokale, Estrupsgade 18.

Igennem »Stjernen« ønsker vi at sende Broder og Søster Carlsen et rigtig »Hjertelig til Lykke« og maa Gud velsigne deres Fremtid.

Seth J. Larsen,
Forstander, Silkeborg Gren.

DEN HELLIGE NADVERPAKT.

(Uddrag av en tale av eldste *Melvin J. Ballard* av de tolvs råd.)
(Oversatt fra eng. av *Eva Mabel Giertsen.*)

(Fortsat fra Side 254.)

VERDIG TIL Å NYTE NADVEREN.

Der er en spesiell side ved denne pakt, som jeg gjerne vil henlede eders opmerksomhet på. La mig citere nogen skriftsteder. Ti vi önsker ikke bare at våre gutter og piker, våre brödre og söstre skal komme til nadverbordet og nyte av disse symboler, men vi önsker også, at de skal deltage verdig. Dere har allerede hört citert det skriftsted, som sier, at dersom vi eter drikker uverdig, så eter og drikker vi oss selv til dom. Herren sier (Paktens bok 20: 68, 69): ». . . förenn de deltage i den hellige nadver . . . . Og medlemmerne skulle ved tale, gudelig vandel og fremgangsmåte, vise for menigheten og eldstene, at de er verdige dertil, at der hos dem finnes gjerninger og tro i overensstemmelse med de hellige skrifter, og at de vandre i hellighet for Herren.«

Og atter leser vi i Paulus's breve (1. Kor. 10: 21): »I kan ikke drikke Herrens kalk og onde ånders kalk; I kan ikke ha del i Herrens bord og i onde ånders bord.«

Og atter, fra et annet sted i den hellige skrift, 3. Nephi 18: 28, 29: »Og nu se; dette er den befaling, som jeg giver eder, at I skulle ikke med vidende tillate nogen å deltage i mitt kjöd og blod uverdigen, når I utdeler det. Ti hvo som æder

og drikker mitt blod uverdigen, æder og drikker fordömmelse for sin sjel; derfor, dersom I vide, at et menneske er uverdig til at æde eller drikke av mitt kjöd og blod, skulle I forbyde det.«

Og ennu ett til, til profeten i disse siste dage (Paktens bok 46: 4): »... ikke desmindre om nogen har overtrått, da lader ham ikke deltage deri, förenn han giver opreisning.«

Jeg antydet, at nogen av oss kanskje skammet sig for å komme til nadverbordet, fordi vi föler oss uverdige og er bange for, at vi skal ete og drikke av disse innviede symboler til vår egen fordömmelse. Og derfor önsker vi, at enhver siste dages hellig skal komme til nadverbordet, fordi det er stedet for selvgranskning, for selverkjendelse, hvor vi kan lære å rette på vår vandel og forbedre vårt eget liv ved å bringe det i overensstemmelse med kirkens lærdomme og med våre brödre og söstre. Det er stedet, hvor vi blir våre egne dommere.

Der kan være tilfeller, hvor kirkens eldster på en passende måte kan si til dem, som tross sin uverdighet strekker ut sine hender for å delta i nadveren: »Du skulde ikke gjöre dette, förenn du har fått din sak opgjort.«

Men i almindelighet blir vi våre egne dommere. Dersom vi er riktig underrettet, så vet vi, at vi ikke har rett til å nyte disse symboler på Frelserens kjöd og blod, dersom vi er i synd, i overtredelse, dersom vi har krenket nogen bror eller söster, eller på nogensomhelst måte har noget imot disse. Ingen mann går vekk fra kirken og blir apostat i löpet av en uke eller en måned. Det er en langsom prosess. Det eneste, som kunde være helt betryggende for oss alle, vilde være å möte frem til nadverbordet hver eneste söndag. Vi vilde ikke komme så langt vekk på en uke — ikke så langt, at vi ikke gjennem selvgranskningsprosessen kunde rette på de feil, vi måtte ha gjort. Hvis vi, dömt av os selv som uverdige, skulde avstå fra å nyte nadveren, så kunde vi ikke utholde det så lenge, og vi vilde snart, er jeg sikker på, få omvendelsens ånd.

Veien til nadverbordet er en betryggelsens vei for alle siste dages hellige.

Jeg sa, at vi kanskje holder oss borte, fordi vi ikke tilfulle erkjenner, hvilken stor velsignelse nadveren er. Jeg undres på, om vi nogensinne i dette dödelige liv vil forstå verdien av de hellige og velsignede ting, som Herren har oprettet i denne kirke for dens åndelige vekst og velferd, som ledsages av særlige forjettede velsignelser, som ingen mann kan gi, og som Herren alene kan bekrefte til sine barn!

Det er skrevet i skriften, at så elsket Gud verden, at han gav sin enbårne sönn til å dö for verden, for at hver den, som tror på ham, ja — og holder hans befalinger — skal bli frelst. Men dette sakrament har ikke kostet oss meget — fritt blev de gitt alle disse herlige privilegier, og jeg minnes en uttalelse av en av våre store skribenter. Den lyder omtrent slik: »I djevelens utsalgsbod selges alle ting, hvert gram av skrap koster sitt gram av guld.«

Her er det jo bare himmelen, som skjenkes bort. Det er bare Gud, som fåes for den, som spör. Mens vi kanskje ikke gir noget for denne forsoning og dette offer, saa har det ikke desto mindre kostet noget for andre, og jeg elsker å regne ut, hvad det kostet vår Fader i himlen å gi oss sin enbårne sönn, — han, som så elsket verden; at han nedla sitt liv for å frelse oss og åndelig ernære oss, mens vi vandrer i dette liv, og berede oss til å bo og leve med ham i de evige verdener.

ILLUSTRASJONER.

Når jeg leser historien om Abrahams offer av sin sönn Isak, så tenker jeg mig, at Faderen pröver å fortelle oss, hvad det kostet ham å gi sin sönn som en gave til verden. Du husker beretningen om, hvorledes Abrahams sönn kom efter lange venteår og av hans ærverdige far blev betraktet som mere dyrebar enn alle hans øvrige eiendeler. Men så — midt i sin glede fikk Abraham befaling til å ta sin eneste sönn og ofre ham som brennoffer til Herren. Han adlöd. Kan du fatte, hvad

der rörte sig i Abrahams hjerte ved denne anledning? Du elsker din sönn likeså höit, som Abraham gjorde; kanskje ikke riktig så meget på grunn av speseille omstendigheter. Men hvad tror du, der rörte sig i hans hjerte, da han så Isak si farvel til sin mor for å tiltrede denne tre dages reise til det utvalgte sted, hvor ofringen skulde utföres. Jeg forestiller mig, at det var med nöd og neppe fader Abraham kunde unnlate å vise sin store sorg og fortvilelse ved denne avskjed. Tre dager reiste han og hans sönn henimot det utvalgte sted, mens Isak bar risknippene, som skulde fortære offeret. Endelig holdt de to vandrere rast ved fjellets fot, mens de menn, som hadde ledsaget dem, fikk ordre om å vente, mens Abraham og hans sön steg op på fjellet.

Gutten sa da til sin far: »Du far, nu har vi risknippene, og vi har ilden til å brenne offeret, men hvor er offeret selv?«

Det må ha skåret fader Abraham i hjertet å höre sin uskyldige, tillidsfulle sönn si: »Du har glemt offeret.«

Da den stakkars far så på den unge mann, denne hans unge sönn, som var blitt lovet ham, så kunde han bare si disse ord: »Det vil Herren selv utse sig, min sönn.«

De steg op på fjellet, samlet stenene sammen og anbragte risknippene ovenpå dem. Så blev Isak bundet på hender og fötter, knelende på alteret. Jeg tenker mig, hvorledes Abraham, som en kjærlig far, må ha gitt sin sönn farvelkysset og sine velsignelser, og hans hjerte må ha krympet sig for denne hans elskede sönn, som skulde dö for sin egen fars hånd. De forskjellige forberedelser blev truffet, inntil det kolde stål blev trukket og hånden hevet for å slå det slag, som skulde utgyde livsblodet. Da sa Herrens engel: »Det er nok.«

(Fortsættes.)

Vær ikke misundelig paa onde Mennesker og hav ikke Lyst til at være hos dem. (Sal. Ordsp. 24: 1).

ET UDMÆRKET EKSEMPEL.

Haardt Arbejde betyder intet for en Høne. Hun bare vedbliver at lægge Æg og skrabe efter Orme uden Hensyn til, hvad Udsigterne er for dette eller noget andet Aar. Hvis Jordbunden er haard, skraber hun endnu haardere. Hvis den er tør, graver hun dybere. Hvis den er fugtig, skraber hun, hvor der er tørt. Hvis hun stoder paa en Sten, arbejder hun omkring den. Hvis hun faar et Par Timer mere Dagslys, giver hun nogle flere Æg. Men til enhver Tid skraber hun efter Orme og giver os som Folge deraf Profitten i haardskallede Æg samt lækre og værdifulde Kyllinger. Har du nogensinde set en pessimistisk Høne? Har du nogensinde hørt om en Høne, der sultede ihjel, fordi den ventede paa, at Ormene skulde grave sig selv op til Overfladen? Har du nogensinde hørt en Hone kagle, fordi Arbejdet var haardt? Aldrig i Livet! De sparer paa deres Aandedræt, saa de kan skrabe, og deres Kagling, til de har lagt Æg. Sukces mener at skrabe. Gør du?

Juvenile Instructor.

EMNER FOR SEPTEMBER 1929.
KREDSLÆRER.

BØNNEN.

1. *Hvad er Bønnen?*
   Noglen til Faderhjertet, Sjælens inderligste Ønsker (Matt. 21: 22; Mark. 11: 24—26; Heb. 11: 6).
2. *Hvorfor skal man bede?*
   Fordi Gud siger det (Isaiah 55: 7). Fordi gennem Bønnen beder vi for Velsignelser (Ap. Ger. 1: 24—26). Fordi gennem Bønnen lærer vi Ydmyghed. Fordi gennem Bønnen viser vi vor Taknemmelighed til vor himmelske Fader.
3. *Hvorledes skal vi bede?*
   Med Tillid til Gud (Jacob 1: 5). Bed privat saavel som offentligt (Matt. 14: 23). Brug ikke overflodige Ord (Matt. 6: 7).

4. *Hvornaar skal vi bede?*
   Aften og Morgen (Psalme 55: 17). Til enhver Tid (Pagtens Bog 6: 39).
5. *Resultater naaede gennem Bønnen.*
   Velsignelser følger Bønnen. Troens Bønner frelser de syge (Jac. 5: 14). Begyndelsen til det sidste Dages store Værk skete formedelst Bøn (Jac. 1: 5).

LÆRDOMMENS OG PAGTENS BOG.

1. *Bogens Historie.*
   Den første Aabenbaring var given i 1823. Aabenbaringerne var arrangerede og nedskrevne for første Gang af Profeten Joseph Smith 1830. Ved Kirkens General-Konference i 1831 var det vedtaget at trykke Bogen. Den første Udgave var trykt 1835, og siden den Tid har Bogen været oversat og udgivet paa mange forskellige Sprog.
2. *Bogens Indhold.*
   Forelæsninger om Troen. Disse Foredrag holdtes oprindelig for en Klasse af Ældster i Kirtland, Ohio.
   Pagter og Befalinger. Disse var givne til Profeterne, som det var nødvendigt igennem Tiderne.
3. *Hvad lærer vi fra Pagtens Bog?*
   Vi lærer Evangeliets Principper. Pagtens Bog har vist Verdens Børn, hvorledes de skal leve (89. Kap.). Den viser ogsaa Guds Præstedømme, hvorledes de skal leve (107. Kap.).

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.